

Varhain seuraavana aamuna, ennen kuin päivä alkoi sarastaa
Likolammella, Mörrä heräsi ja lähti kalastamaan.

Yksin.

Ihan keskenään.

Se jätti tietysti kirjelaapun.

Mutta kukaan ei lukenut sitäkään.

Pian kaikki olivat hereillä.

Mitä sitä tänään
keksittäisiin?

Toivottavasti
jotain hauskaa.

Kukaan ei tiennyt, että Mörri oli lähtenyt kalaan.
Kukaan ei tiennyt, että Pörri oli tulossa.

Eikä kukaan tiennyt,
kuka Pörri oli.

SANOIKO JOKU
HAUSKAA?

Ja siinä se nyt oli: Mörrä. Tai ei sittenkään aivan.
Jokin oli toisin.

Timotei näki hymystä,
että karhu oli iloinen.

Albert näki silmän
pilkkeestä, että karhu oli
seikkailunhaluinen.

Nökö näki reippaasta
käynnistä, että
karhussa oli puhtia.

Ja hanhet näkivät
voileipäkorista, että
karhulla oli... voileipiä.

Albert sanoi: ”Oho!
Toiveeni toteutui!”

Timotei sanoi: ”Iiks!
Minunkin toiveeni toteutui!”

Nökö sanoi: ”Vautsi! Minunkin
toiveeni toteutui myös!”

Hanhet... söivät leivät.

Toiveemme
toteutuivat! Teimme
Mörristä hauskan!

OLEN
PÖRRI.

Pssst! Hauska Mörrä
on mielestään Pörri.